

Різдвяний
Бука

УДК 821.161.2-311.3-93

С 85

Тетяна Стрижевська

С 85 Різдвяний Бука [Текст] : повість / Тетяна Стрижевська. —
Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 248 с.

ISBN 978-966-448-215-5

На Різдво у Власа день народження, йому виповниться десять. Найбільша мрія хлопчика — відсвяткувати цей день із татом, який у війську. Власова подруга Таська придумала, як можна виконати цю мрію, але її план не спрацює. Зненацька у справу втручається Різдвяний Бука, тож друзів захоплює вир пригод і навіть мандрівка в часі. Хто такий Бука, чому він викрадає в дітей різдяні подарунки і чи здійсниться Власове найбільше бажання, ви дізнаєтесь, прочитавши захопливу повість Тетяни Стрижевської, яку чудово проілюструвала Ярина Мозіль.

УДК 821.161.2-311.3-93

© Тетяна Стрижевська, текст, 2023

© Ярина Мозіль, ілюстрації, 2023

© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-215-5

Усі права застережено

Тетяна Стрижевська

Різдвяний Бука

Львів
Видавництво Старого Лева
2023



ПРОЛОГ

Колись давно...

Під газовим закіптюженим ліхтарем стояв хлопчик років десяти. Він тримав на спині мішок і пильно придивлявся до вікон будинку навпроти. Там, на другому поверсі, ще світилося. У незашторених вікнах було видно пишно прикрашену ялинку. На ній мерехтіли воскові свічечки, підперезані бантиками.

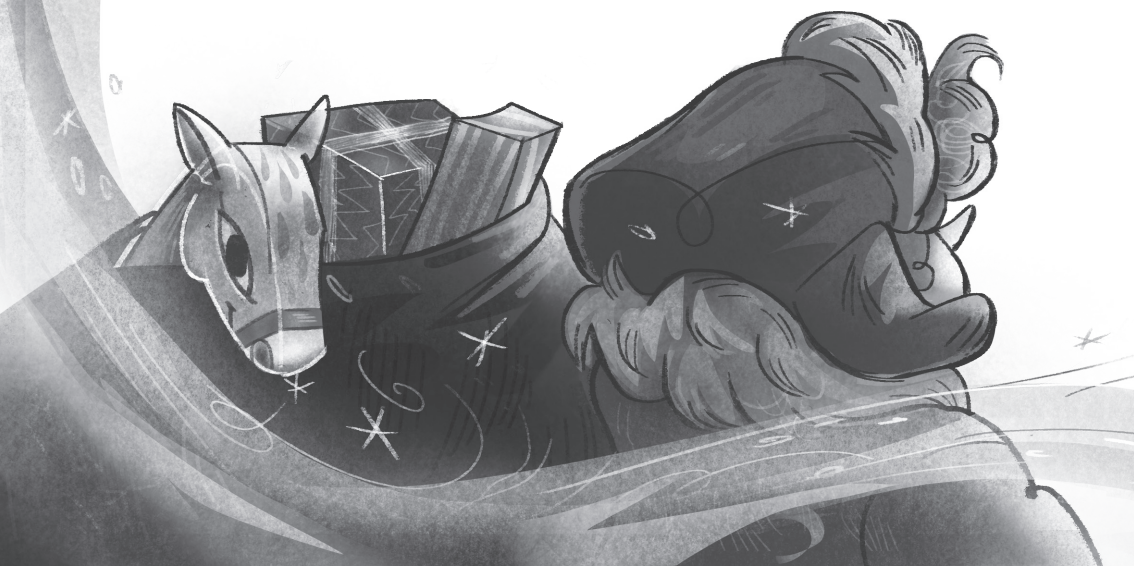
Довго нічого не відбувалося. Аж ось до ялинки підбігла дівчинка в синій сукенці з мереживним комірцем. Вона злодійкувато смикнула щось із гілки і стрімголов гайнула до іншої кімнати.

— *Попалася,* — мовив собі під ніс хлопчик.

Ліхтар, під яким він стояв, блимнув і згаснув. Десь удалині візник крикнув різке «Вйо!» і, мабуть, сильніше натягнув віжки, бо кінь заіржав. Якийсь час ще було чути калатання дзвіночка, прив'язаного до саней. Невдовзі запала тиша.

Спершу спроквола засніжило, та скоро мело вже так, що хлопчику довелося високо підняти комір свого кожуха і потупцяти. Дивина — та сніг під його взуттям не рипів, хоч і був мороз.

Аж ось несподівано відчинилися ворота і на вулицю вийшов добродій у довгій дублянці. Хлопчик-шпигун навіть з місця не зрушив. Так і стояв у своїй доволі кепській схованці й далі спостерігав за





вікнами. Здавалося, він анітрохи не переймався, що зараз його застануть за цим безсовісним заняттям. Може, сподівався, що пан заверне в інший бік? Та ба, чоловік доволі швидко пройшовся засніженою бруківкою і наблизився саме до його згаслого ліхтаря. Але й тоді хлопець не накивав п'ятами.

Затим відбулося щось украй дивне: пан у дублянці не обійшов хлопчика, а наче пройшов... крізь нього! Хоча, може, то лише так здалося через хуртовину? У всякому разі перехожий нічим не видав, що помітив тут когось, і побрів далі вулицею,

нарікаючи на нестерпну погоду. Невдовзі хлопчик залишився на вечірній вулиці сам-самісінький.

Нарешті на другому поверсі погасили світло — стало зовсім темно

— *Пора*, — сказав хлопчик. Поправив волохату шапку, перекинув на інше плече мішок і... розчинився у завірюсі.

Гасовий ліхтар голосно чхнув і знову засвітився. Жодних слідів на снігу під ним не лишилося.



РОЗДІЛ 1

Дивне падіння

Грудень без снігу — однак що гарячий шоколад без зефірок. Наче й напій, але не такий смачний. Наче й зима, але не така крута.

Йшли ми з Таською цим безсніжжям. Я складав на ходу кубик Рубика. Таська розказувала класні новини. Не тому що вони класні. Просто вони з іншого класу. Ми з Тасею — сусіди й друзяки з садка, але у школі опинилися в різних класах. Вона — в «А». А я — в «Б».

— Уявляєш, — торохтіла Тася, — наш Ячмінь бовкнув, що на Землі суші більше, ніж води. Ото вже дурбецало! Глобус, всенький блакитний, перед

носом на вчительському столі стоїть! Кнопку треба вмикати й думати! *Піііііі*, — зімітувала Таська увімкнення мозку, натиснувши пальцем на скрю. — Навіть я знала, що води більше! А ти, Влаسه, знав?

